

Nieuwe columniste Marjolein:

‘Ook jij kunt de mooiste versie van jezelf worden’

“Mensen worden geboren als een zuiver lichtje. Als een lampje waaromheen gaandeweg steeds meer lampenkappen geplaatst worden, waardoor het lichtje almaar zwakker gaat schijnen.” Aan het woord is de 38-jarige Marjolein Berendsen uit Westervoort, die zelf inmiddels heel wat lampenkapsjes af heeft mogen zetten. Ze leerde als lichtwerker anderen hetzelfde te doen en leidt nu, via haar opleidingscentrum ZoMa, collega-lichtwerkers op. Vanaf deze uitgave verzorgt ze een column in ParaVisie Magazine: “Ik wil lezers inspiratie bieden. Laten zien hoe het óók kan. En belangrijkste van alles: hen meegeven dat je écht de mooiste versie van jezelf kunt worden.”

TEKST: NIELS BRUMMELMAN
FOTO'S: STUDIO CONTRAST

Als moedige, gedreven en vastberaden Leeuw zou Marjolein Berendsen een goed beeld moeten hebben van wat ze wel en niet wil. Toch kost het decennia om haar wensdromen daadwerkelijk gestalte te geven. Tussen droom en daad staan, naast praktische bezwaren, blijkbaar trauma's, conditioneringen en overlevingsstrategieën in de vorm van rollen en maskers. Marjolein: “Als hooggevoelig meisje had ik het heel moeilijk in het warme, maar super-nuchtere gezin waarbinnen ik in 1982 geboren werd. Ik zie me als vijfjarige nog op bed zitten, wachtend op ‘mijn echte ouders’. En toen ik op een dag vroeg of mama verdrietig was, iets wat ik haarfijn aanvoelde, kreeg ik een ontvullende afwijzing. Hoe ik daar in godsnaam bij kwam?! Gecombineerd met de diverse trauma's die ik in mijn jeugd heb moeten meemaken, was het genoeg om me van mijn gave en met name van mezelf te vervreemden. Dit ondanks de aansporingen van mijn opa, die zijn eigen gevoeligheid vanwege ervaringen in een Jappenkamp ‘geparkeerd’ had en me adviseerde: ‘Leef jij het licht maar.’”

Volumeknop

Wanneer de nood het hoogst is, is de redding nabij. Of: het donkerste moment van de nacht, is vlak vóór zonsopgang. Wijsheden die ook op het levensverloop van Marjolein van toepassing zijn: “In mijn pubertijd werd de situatie onhoudbaar. Ik kreeg zo veel indrukken binnen dat

‘onplezierig’ een flink understatement is. Gedachten van anderen, ongelukken die op het punt van gebeuren stonden... alles kwam door. De paranormaal therapeute die ik daarop bezocht, is uiteindelijk mijn redding gebleken. Zij leerde me de volumeknop van mijn gave al naar gelang de situatie harder of zachter te zetten. Zou ik jou een sessie geven, dan draai ik de knop helemaal open en stroomt de universele energie door mij heen. Staan we echter op een verjaardag gezellig te kletsen, dan hanteer ik het minimale volume. Ik vind het overigens ook gewoon een kwestie van goed fatsoen. Ik ga toch ook niet ongeraagd in jouw tas zitten neuken?” De paranormaal therapeute leert Marjolein eveneens goed gronden. Geen overbodige luxe: “Door de trauma's was ik gewend aan dissociëren en uittreden. Zozeer zelfs dat ik puur vanuit nieuwsgierigheid mijn paranormaal therapeute ook weleens buiten de sessies om bezocht. Onbelichaamd welteverstaan. ‘Terug in je mand’, zo luidde zo ongeveer haar commentaar. En terecht, want het uittreden werd een manier voor me om aan het aardse leven, waar ik grote moeite mee bleef hebben, te ontsnappen.”

‘Uittreden werd voor mij een manier om aan het aardse leven te ontsnappen’

Grafopschrift

Hoewel de therapeute in haar een zielsgenoot herkent, stimuleert ze Marjolein toch om in plaats van de door laatstgenoemde geambieerde creatieve beroepen te kiezen voor de hogere hotelschool en later het bedrijfsleven. ‘Laat die eerst maar even de aardse, materiële wereld leren kennen’, zo moet volgens Marjolein zo ongeveer haar gedachtegang hebben geluid. Een heftig ongeluk zorgt er desalniettemin alsnog voor dat het roer eerder omgaat dan gedacht. Marjolein: “De revalidatiearts vroeg me: ‘Als je overlijdt, hoe moet je grafopschrift dan luiden?’ Dat was een wake-up-call voor me. Een moment waarop ik dacht: het kan me niet schelen wat mensen ervan vinden, ik wil gewoon gaan werken met mijn gave. Ik was jaren daarvoor als een dood vogeltje bij de paranormaal therapeute binnengekomen, maar stond inmiddels zoveel sterker in mijn schoenen dat ik de switch ook echt kon maken.” Natuurlijk gaat zoiets niet zonder slag of stoot. Geheel in de stijl van *practice what you preach* heeft Marjolein jarenlang keihard aan zichzelf gewerkt op zowel fysiek, mentaal, emotioneel als spiritueel niveau. Geen kans laat ze op onbenut om, al dan niet onder begeleiding van ‘haar’ therapeute, lampenkapsjes af te doen. Coaches, regressie-therapeuten, psychologen, haptotherapeuten, bindweefselmassieurs... Marjolein leert ze allemaal kennen. Haar

‘Er zijn heel veel specialisten, maar wie kijkt er naar de mens als geheel?’

ervaringen vormen de basis voor wat later de holistische inslag van haar praktijk zal zijn: “Er zijn heel veel specialisten, maar wie kijkt er naar de mens als geheel? Alles hangt immers met elkaar samen. Hoe meer lampenkapjes af kunnen, hoe beter de universele levensenergie gaat stromen en hoe schoner je kanaal met boven. ‘Ken Uzelve’ is werkelijk het startpunt van alles, ook voor de therapeuten en coaches die wij tegenwoordig bij ZoMa opleiden. Immers: je kunt je cliënt niet verder helpen dan het punt waarop je zelf staat.”

Geheim

Over cliënten gesproken: de allereerste die bij Marjolein op de stoep staat, is een dame van in de zeventig: “Nadat ik haar holistisch uitgevraagd had hoe ze er op dat moment voorstond, gebruikte ik mijn intuïtieve vermogens om aan te voelen wat in haar geval de meest effectieve behandelingsingang zou zijn. Mevrouw zat op alle niveaus helemaal vast; ze gebruikte antidepressiva, had een sociale angststoornis en was vereenzaamd. Van alles had ze al uitgeprobeerd om haar vastgelopen leven opnieuw aan te zwengelen. ‘Jij bent mijn laatste hoop’, vertrouwde ze me toe. Ik besloot haar een energetische behandeling te geven. Vanaf het moment dat ik bij haar buikgebied aanbelandde, kreeg ik keer op keer het woord ‘geheim’ aangereikt. Daar moet je op zo’n moment als intuïtief therapeut iets mee en dus vroeg ik haar of dat woord voor haar enige betekenis had. Meteen barstte ze in huilen uit. Wat bleek? Op haar twintigste had ze abortus op zichzelf gepleegd. Het was een flink bloedbad geweest. Nooit in de ruim halve eeuw erna had ze iemand ook maar iets over dit trauma verteld. Dan zie je wat er gebeurt als je een splinter in je systeem ongemoeid laat. Die gaat figuurlijk, en soms zelfs letterlijk, ontsteken. Om die ontsteking in te dammen, wordt er laag na laag aan extra drama en leed gecreëerd. Door meteen naar de kern te gaan, ontstond bij haar een domino-effect waardoor al die lagen één voor één aangepakt konden worden. Binnen een half jaar was ze volledig klachtenvrij. Wat het in dit geval extra mooi maakte, was dat het contact met haar dochter, die ze al jaren niet meer gezien of gesproken had, zich herstelde. Bleek ze ondertussen ook nog eens oma te zijn geworden!

Alles over Marjolein: WWW.MARJOLEINBERENDSEN.NL. Over ZoMa lees je op: WWW.ZOMA-OPLEIDINGEN.NL

Samen hadden we het trauma gestopt, voordat het zich van generatie op generatie door kon zetten. Zoiets maakt je als therapeut intens blij en oprecht dankbaar dat je dit mooie werk mag doen!”

Thuis

Acht jaar geleden scheidde Marjolein van de vader van haar mooie dochter Maya. Het was een heel heftige tijd, waarin ze volkomen op zichzelf teruggeworpen werd. Even wankelde ze, maar toen: “Spiritueel leider Gangaji was in Nederland en ik ging naar een bijeenkomst. Ik vertelde er, ten overstaan van een bomvolle zaal, mijn levensverhaal. Na rustig mijn verhaal aangehoord te hebben, zei ze me: ‘Maar wat is er nu, op dit moment, in je hart?’ Ik stond als aan de grond genageld, terwijl ik voelde: er is liefde, er is licht! Op dat ogenblik viel alles samen: al mijn ervaringen, trauma’s, liefde, geluk, pijn, verdriet... alles viel op z’n plek. Gangaji bracht mij terug in mijn bewustzijn, als heel en compleet. Mijn essentie was er weer, vóelde ik weer. Het was de grootste bevrijding.” Misschien ben je je er, door al die overkappingen, niet meer van bewust, maar ondanks alles is ook jouw lampje steeds blijven schijnen. Even krachtig en helder als altijd. Marjolein raadt ons daarom aan niet te blijven hangen in het verleden, maar verantwoordelijkheid te nemen. Door onszelf niet te zien als slachtoffer, maar als schepper (desgewenst met een grote ‘s’), kunnen wij onze levens op ieder gewenst moment transformeren tot iets waarvan we misschien gedacht hadden dat het voor ons nooit weggelegd zou zijn. Marjolein: “Ik wil elke lezer van mijn column meegeven dat, ongeacht wat je meegemaakt hebt, het écht mogelijk is om de beste versie van jezelf te worden en je mooiste leven te leven. Dat het mogelijk is thuis bij jezelf te zijn én te blijven en je niet te verliezen in de zogenaamde ratrace en het verhaal dat jij en/of anderen over jouw leven hebben verzonden. En weet je? De tijd is er rijp voor! We hebben het sinds corona drukker dan ooit bij ZoMa. Mensen komen, al dan niet gedwongen, tot stilstand en vragen zich af: wat wil ik nu eigenlijk? Dat daarbij bovendien steeds meer mensen uit de reguliere gezondheidszorg zich bij ons op de opleiding melden, vervult me met een flinke portie hoop voor de toekomst.” •